

נזיר לו

עניין: היתר מצטרף לאיסור

ספר הזמנים לרבי יעקב ליינר מאזביצא

10 ספר ענין בדיקת חמץ הזמנים

טתן לאדם. ורק מה שחתך יד אדם בזה אינו מצורף שמה הוא מצדו אבל מה שאלל העכו"ם ואח"כ נכנס לישראל סימן שהשי"ת הכין אותו בשביל ישראל וזה מצורף מאוד שזה הוא הכח והויה שהשי"ת נתן לישראל ע"כ הוא מותר :

אמר ר' אבהו אמר ר' יוחנן כל איסורין שבטורה אין היתר מצטרף לאיסור חוץ מאיסורי מיר שהרי אמרה תורה משרת. ושיירי אמר אף שאור כל תקטירו. כמאן כר' אליעזר דדריש כל. אי הכי לענין חמץ בפסח נמי אין הכי נמי ולאפוקי מדאביי דאמר יש הקטרה בפחות מכית קא משמע לן. להבין החילוק משאר איסורין לאלו השלשה שבכל האיסורין אין היתר מצטרף לאיסור ומה חומר יש באלו השלשה שהיתר יצטרף להאיסור. הענין הוא שכן מצינו בזה העולם דבר מצוה שהאדם רואה מפורש שמקיים רצון השי"ת בזה. ובגדו יש דבר איסור שהאדם מוכרח להרחיקו כדי שלא יערידו מעבודת השי"ת. וכן יש דבר הרשות שאינו מצוה ואינו איסור ובחמת מנד השי"ת אין כמאל דבר הרשות ממה נפשך אם ילמח מזה כבוד שמים הרי זה מצוה ואם לא יגיע מזה שום כ"ש הרי הוא ממעט בכ"ש שהי יכול לחול בזה אם היה פועל בכוונה לכבוד שמים. ולכן בשורש אין שום דבר הרשות רק או מצוה או איסור. אכן דבר הרשות הוא מה שבשעת הפעולה עוד אינו מצורף ונריך לזכוריים אח"כ שבאם ילא מזה כ"ש אח"כ. הוצרך הדבר למפרע שהיה כמות השי"ת וכן להיפוך. והוא בחינת קליפת נוגה שמעורב טוב ורע אילנא דטוב ורע אילנא דספיקא שהעמיד השי"ת בעולם שביד האדם לזכור אלו הספיקות ותולה על זה הבידור שאם יאכל דבר הרשות גאלת הגוף וילך בזה הכח ויעשה מצוה או נחזרר שאכילתו היה מצוה וכן גם להיפוך. והנה בכל איסורין אין היתר מצטרף לאיסור שיהיה כולן אסור שהוא רק ספק ויוכל להתזכר ע"י צירורי אדם אם לטוב אם להיפך. שבכל הדברים אין נריך שיהיו מצורף כ"כ בעת העשה ויוכל להתזכר אח"כ שדברים של רשות תולין בספק. אכן באילו השלשה דברים שרומזים על מקום השורש של כל דבר בעולם שנה גופש. ובמקום השורש ליתיה התורה שיהיה מצורף כולו לטוב ולא יצטרף אח"כ לזירורין. וכשיהיה מקום השורש מצורף מלמד על הכלל כולו שהוא מצורף שדבר אחד מוכרח שיהיה נקי לגמרי בלי שום תרעובת רע. ואלו השלשה הם הראשנים בעולם שנה גופש. פסח הוא הראש בשנה כדאיתא (זה"ק בא מ א) אמר קוב"ה כל הני שני קיימטו ברשותא אחרא עבדין לעם אחרא מכאן ולהלאה דאתון בני תורין אך ביום הראשון תשביטו

שאור מצחיכם וכו' אי הכי כל יומא שחא נמי וכו' א"ל למלכא דעבד לחד בר נש רופינים כל אינון יומין דסליק להאי דרגא חדי ולזים לבושי יקר כו' לשחא אחרא נמיר אינון יומין וכן בכל שחא ושחא וכו' והייט שאלו הימים בשנה מורים על ראשית החירות מקום שישראל עלו במחשבה ובה הזמן לזוה השי"ת לפשות זכר ליציאת מצרים לכן לריבין לזכר עמנו מנידס שלא יקבלו לחם שהוא עיקר חיי האדם מדבר שנכנס בו לספק ורק שיהיה מצורף בלי שום תרעובת רע. ולזה איסורו במשקו שיהא כלו טוב. אכן שיהיה מצורף שהוא כרצון השי"ת. שבמצרים היו משוקעים תחת האווז עולם הזה. ולזה לריבין לזכר בכל חוקף שבשעת אכילה ג"כ לא יהיה שום ספק ושום דבר רשות שאף משוה הוא ספק והספק אז הוא איסור גמור. זה הוא בשנה. וכן בעולם מקום המקדש שהוא הראש והשרש נאמר שאור ששם נריך להיות הכל מצורף בקודש בלי שום ספק כלל. ולא שיתזכר אחר כך כמו בחול. וכן בשש הנקודה הראשית לריבין להיות מצורף ג"כ בלי שום ספק. והוא המיר שאוסר עצמו אף דבר הרשות ואינו יכול לזכר אף היין וכל הספיקות ולזה לא יוכל האיסור להתבטל. ואף מעט ספק נחשב אלוו כאיסור. שכל עסקו הוא רק שיהיה מצורף בתכלית הבידור. ומקומו של המיר הוא שער הכוין שאין שייך לומר עליו כללים וסדר הנהגה לאדם שאז ילמח עצמו. כי זה השער לה' הוא למעלה מהכללים שבה העולם. ואין שייך לסדר הנהגה שהוא רק בינה בלב למי שיעזור השי"ת שמבין שכל הסבלונות שבעוה"ז הם לטובת האדם. אבל סדר וכלל ע"ז אין שייך כלום. ולזה לא מצינו בתורה יצווי ע"ז בחיוב. ורק יאיש כי יפליא רחוב שהוא נכנס למקום הגקרא פלא וירצה ללמח עצמו. וכל זה תלוי בבית הלז. וכמו שמצינו שניתן רשות לאדם להתפלל כי השי"ת ברא את האדם בלי דעה שלינוה שכת יבין שכל סבלונותיו הם לטובתו. שבאם יבין זאת איז לא ירצה להתפלל. ולזה בראו השי"ת בלי דעת כדי שיהיה נקרא ארך אפים וירחם עליו. שלפי שנסתר מהאדם העומק לכן יתפלל להשי"ת וע"י תפלתו מהפך דעתו של הקב"ה ממדת אכזריות למדת רחמנות. ובה יש גבולים. יש מקום שאין תפילה מועלת ויש שאין נריך לתפילה כלל. ויש מקום שע"י התפילה יקרב הישועה. ולכל זה נריך בינה בלב אם להתאמץ בתפלתו אם לא ומתי מותר להתפלל שלפעמים אחר שנגזר על האדם כך וכך סבלנות אסור עוד להתפלל. ולזה מצינו (שבת יב:) בקושי החירו לנחם אכלים ולבקר חולים בשבת. כי בשבת נריך האדם לשבות אף מתפילה. וביקור חולים הוא

תפילה ואינו יכול להתפלל עד שירגיש מעט אער. והמצקר נוטל מעט מהחולה כמה שמתעורר המצקר ויוכל להתפלל ואז בעת שהמצקר נוטל מהחולי איזה אער יגדל הנער להחולה שזה נדמה להתרת קשר וכמו שאמרו (ברכות ה) אין חבוש מתיר עצמו מבית האבירים ולזה נדמה להתרת קשר כמו שמתיר קשר בתפילה נריך להדוק יותר קודם שמתיר. כמו כן קודם שהמצקר נוטל ממנו החולי מרגיש החולה אער ביותר ולזה היה אסור הגרמת אער זה בשבת ורק בקושי החירו. והוא הכל על פי מצינת הלז מתי יתפלל ועד כמה יתפלל. וכן הוא המיר שהוא למעלה מסדר וכללים שבה העולם שמלמח עצמו במותר לו. ולזה אף הספק יחשב אלוו איסור. ולזה בשלשה אלו היתר מצטרף לאיסור שהספק נחשב כאיסור והיינו שיהיו מצורפים כלו לטוב. שזה רומזים על מקום השורש של עולם שנה גופש ואם לא יהיו מצורפים בשלימות הבידור אז יוכל להתזכר עליהם קליפה היתר מסתרת. וזהו שראשי תבות מאלו השלשה הם "נ"ח"ש מיר. חמץ. שאור כל תקטירו. שתרעובת טוב ורע הוא מסתרא דמחש. ולכן נריך האדם להיות בשורש אלו מצורף בקדושה. ואם בעולם שנה גופש הוא יהיה זכיר אז פועל זאת לכל היצירה :

